

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHE, GEORGE

Flori de castan / George Anghe. - Deva : Editura Emia, 2020

ISBN 978-973-753-485-9

821.135.1

Tehnoredactare și copertă: Editura Emia

Casa de editare Emia,

DEVA, Str. Mareșal Aversescu, 20

www.emia.ro

c-mail: edituraemia@yahoo.com; office@emia.ro

GEORGE ANGHE

FLORI DE CASTAN

Editura Emia

Acele calități, virtuți, trecute,
Curaj, patriotism, nu-s perimate,
Credința, cinstea, încă nu-s pierdute
Sunt prezente și azi , adevărate.

Și mai ales se-arată viitoare
Dacă unit, asumat, responsabil,
Vom răzbi prin această încercare
Serios în tot, onest ,determinabil.

Astfel vom ști și se va poate spune
Avem o țară demnă, netrădată,
Nefurată, neprădată, pe bune
Neconfiscată, necrucificată.

O țară responsabilă, curată,
Profundă, prosperă și în cinstire,
Altfel va fi mai rea ca altă dată
În acea de pe urmă rătăcire.

CUPRINS

CUVÂNT DE ÎNCEPUT	5
ÎN PRAGUL PRIMĂVERII	8
SEMNELE PRIMĂVERII	10
A ÎNFLORIT CASTANUL	12
FLORI DE CASTAN	14
PRIMĂVARĂ TRISTĂ	16
SUB FLORI	18
ADUN STELE	20
DORINȚE	21
ZÂMBETUL	22
ACOLO	24
CLIPA	26

CÂND TIMPUL	28
ÎN LUMINĂ	30
PE DRUM	32
AȘ FI DORIT	34
ÎN TIMP	35
NU UIT	37
O STEA	38
TU EȘTI FEMEIE	39
MAMA	41
LA PAS PE DRUM	43
PE ACEST MELEAG	44
VOM ÎNȚELEGE	46
UITĂM	48
AȘTEPTARE	50
MOLIMA	52
CHEMARE	54
DOAR VORBIRE	56
GÂND	58
LUMINA	59
UN OM, UN CÂINE	61
TÂRZIU	63
DOVADA	65
ÎNTREBĂRI	67
NICICÂND, NICICUM	69
DORINȚA	71
ÎNCERCAREA	73
CREDE-ŢI CE EȘTI	75
GÂND ȘI LACRIMI	77
DESTUL	79
PROTEST	81
SUB VREMI	83
SUNTEM BOLNAVI	85
VOI ÎNȚELEGE	87
ÎN PREZENT	89
ADEVĂRURI	91

SPERANȚA	93
ȘANSA	95
O LACRIMĂ	97
NEDUMERIRE	99
DACĂ AR FI	101
BOUL ȘI MĂGARUL	103
ÎN TIMPUL MEU	105
DRUMUL	107
SĂ VINĂ IARNA	109
LIMBA NOASTRĂ	111
POVARA	113
NU ÎNTREBA	115
RUGAȚI-VĂ	117
REÎNVIERE	119

ÎN PRAGUL PRIMĂVERII

E liniște, ziua e nemișcată,
E primăvară și un dor deodată
Mă cuprinde cu brațe de iubire
Și mă întoarce blînd în amintire,
Cîndva ca niciodată.

Miresme de frunze noi mă dezmiardă
Prin ierburi iarna pare să se piardă
În soarele cald zîmbesc ghiociei
Și răzlețiți de turmă se văd mieii
Un cîine stă de gardă.

În înălțimi albastre se pierd norii
Departa se zăresc venind cocorii
Ies pe drumeag m-așin către pădure
Văd brebenei, ochi blînzi, capete sure
Se-agită-n rîsul ciorii.

Lăsînd asupra zilei dinspre ramuri
Păsări în cînt de felurite neamuri
Sau desferecat cuiburi de odihnă
Din iarnă unde au tăcut în tihnă,
Alt meleag, aslte țarmuri.

Se odihnesc pe pat de pietre-n soare
Șopîrle, gîze ce vin din visare,
Ascult cum din zăvoi în zi anume
Se-nalță zvon de broaște către lume,
Gîceavă-n sărbătoare.

Și dacă-aștept din amintiri să vină
În primăvară o rază divină
Numai iubind omul poate pricepe
Taina sfîntă, sfîrșit și cînd începe,
Există și alină.

Să-mpodobim iubirea ce ne lasă
Și moare într-o lume ce nu-i pasă
C-un braț de flori din pragul primăverii,
Cu viața lor curmăm vrajba tăcerii,
E lung drumul aspre casă.

SEMNELE PRIMĂVERII

Primăvară de-acum ciudată
De ea însăși înstrăinată
Capricios-neprevăzută
Cum n-a mai fost cândva văzută
A venit gata obosită
Dinspre o iarnă răătăcită.

Obraznică dar și dorită,
Țîfnoasă însă mult iubită
S-a dat fără a se teme
Și a făcut ce-a vrut în vreme
Prin munți, cîmpii, grădini și face
Prin suflet doritor de pace.

Cînd cald și mai apoi cînd rece
Cînd ploi și cînd senin ce trece
Chiar și vifornite, furtună,
Primăvara de-acum adună
Și o accepți așa cum este
Ți-e dor de ea de prin poveste.

Anotimpurile-n vremi toate
Erau bine delimitate
Ținînd seama de legi nescrise,
De chipul vremii, stele, vise,
Cumpătare, bună cuviință
Și echilibru și conștiință.

Azi anotimpurile pleacă
Dispar, se-ncalecă să treacă
Fără de logică-nțelesuri,
Lecții pentru oameni și mersuri
Pentru a ne-mplini chemarea
Cum ne e dat urmînd cărarea.

Semnele primăverii date
Înțelept sunt înregistrate
În miros aspru de zăpadă,
Mîțișori de salcă pe stradă,
Pămînt reavăn, ierbi înverzite
Brînduși, toporași, înflorite.

Oricum ar fi și-ar fi să fie
Primăvara este se știe
Anotimpul speranței care
Este însoțită de-o floare
Atotputernicia vieții
Născută--n visul dimineții.

A ÎNFLORIT CASTANUL

A înflorit castanul iară
Ca-n fiecare primăvară
Într-o zi de normalitate
Dar s-ar dori ca odinioară
Flori liber spre cer înălțate.

Floarea frumos împodobită
De-un verde-aparte, diferită,
Scăldată din belșug de soare
Într-un alb pur învăluită
Se-arată-n chip de lumînare.

Zîmbesc minunii-n dar primite,
Florilor ce-mi sunt dăruite,
Vreau să-mi îndepărtez din minte
Zilele de azi chinuite
Ce nu-și găsesc loc în cuvinte.

Să mă eliberez de frică,
De răul ce voia îmi strică,
Să nu mă-ntreb ce-mi va aduce

Ziua ce mîine mă-ntoxică
Cu promisiuni în slovă dulce.

Semnele vieții, flori născute,
În vremile de azi avute,
Tristețea zilelor, povara,
Prinse-n strînsorile tăcute
Alungă, vestind primăvara.

A înflorit castanul, pare
Să vrea să treacă în uitare
Nesiguranța ce plutește
Acea surdă amenințare
Ce-n haos doar ne prăbușește.

Cum de-a ales să înflorească
Castanul, să ne dăruiască?
A vrut oare să ne aline
Spaima și chiar să ne ferească
Oferindu-ne flori divine?

FLORI DE CASTAN

Printre ramuri de castan
Primăvara-n zi din an
A pus sfântă lumînare,
Dar, în chip de albă floare.

De-ndată s-au înălțat
Din verdele crud, curat,
Lumînări, flori-nestemate
De cer binecuvîntate.

S-au aprins și au vestit
Timpul nou acum venit,
Timpul florilor minune,
Taină din vremuri străbune.

Este un rug luminos
Ce arde misterios,
Lumea-n pace se arată,
Înțelept, adevărată.

În preajma castanilor
Și plutind în umbra lor
Lumina părea să crească
Să ia formă omenească.

În tăcere, fascinat,
Vocea ei am ascultat
Simt cum îmi dă iar putere,
Mă alină din durere.

Și astfel am înțeles
Castanul e cel ales
Pe-o ramură legănată
Poartă floarea luminată.

Jocul norilor pe cer,
Zbor de păsări, un mister,
Și mă pierd într-o visare
Rătăcit în încercare.

Castanului am să-i spun
Florile vreau să-i adun
Gînduri și vise dorite
Să îmi fie împlinite.

Doar privesc acum pe geam
Lumînările pe ram
Aprinse a bucurie,
Flori, viața există, vie!